

podesno, prigodno (to prepon) – „kroz diskusiju o pogodnom, formira se jedna misao koja omogućuje da se objasni pojam *odgovarajućeg ukrasa ili adekvatnog ornamenta*. Ornament ili ukras je ono što svojim prisustvom čini lepim ono na čemu prisustvuje“, navodi Zurovac objašnjavajući Platonovu tezu. „Hipija Veći“ je, dakle, dijalog koji se bavi određenjem pojma lepote. U delima „Fedar“ i „Gozba“, o lepoti je reč samo u pojedinim delovima. U „Fedru“ je reč o lepoti govora, preciznije, o razlici između sofističkog i filozofskog govora, dok se u „Gozbi“ ispituje ljubav – a sa njom u vezi i ideja lepote. Problem mnogih kasnijih estetičkih teorija sastoji se u činjenici da sve one – iako sadrže delove istine – nisu istinite. Određene forme lepote uzimaju za sâmu lepotu, čime se zapravo ponavljaju greške koje Platon, kao što smo upravo ukazali, opisao u dijalogu Hipija veći. Kroz razgovor sa sofistom Hipijom, Sokrat uviđa zamku sofističkog shvatanja lepog: nijedno od tih shvatanja nije *pogrešno*, ali je pogrešno kada se pojedinačni primeri pokušavaju predstaviti kao lepota uopšte – dakle - lepa devojka jeste lepa, ali nije lepota sâma.

Isto tako, u Platonovom slikovitom prikazu različitih moći duše, na primer, nikada nije reč o tome da se požudni deo duše iskoreni, nego da mu se ne dopusti da preuzme uzde nad dušom u celini. Dosezanjem takvog nivoa balansa između svojih suprotstavljenih nagona, antički čovek nije mogao da ide dalje, morao je da poruši totalitet, kako bi pokušao da traga isključivo za istinom i na taj način da uruši dostignuti ideal, koji neće biti ponovo uspostavljen dok god čovekova priroda ne uspe da se razvije tako da on istovremeno bude i umetnik, ali i pripadnik političke tvorevine koja mu garantuje održivost takvog totaliteta.

U dijalogu "Hipija Veći" reč je o otkrivanju svih onih sfera gde se lepota traži, a gde se ne može pronaći. Određenja lepote se ispituju i odbacuju, budući da ne mogu da aktualizuju vlastiti cilj i sprovedu određenje lepote po sebi – krajnji domet im je određenje partikularno lepog. Lepo po sebi, kao večna i nepromenljiva ideja po kojoj su sve pojedinačne stvari lepe, ostaje u formi pitanja na koje nije dat adekvatan odgovor. Naime, prilikom odgovaranja na to pitanje Hipija predlaže tri odredbe – *lepu mladu devojku, zlato i srećan ljudski život*; želeći da pokaže nešto što je *neosporno lepo, opštu posebnost i pojedinačni totalitet* lepih stvari. Problem je u tome što se za svaki od ovih primera ne može osporiti posebnost lepog, ali sve tri odredbe se ograničavaju na različite vrste partikularnosti, ne upevajući da dođu do odredbe *lepog po sebi*. Sokrat ispituje odredbe *priličnog, prijatnog i korisnog* u odnosu na lepo po sebi.

Hipijini primeri su adekvatni dok stoje izolovani, preciznije - sve dok se ne uporede sa primerima iste vrste, jer se poređenjem jasno pokazuje da njima nije obuhvaćen pojam lepote. A ono za čim se zapravo traga jeste vrsta saznanja kojom bi bilo moguće saznati lepo po sebi. Moralo